

Del 1

Tyen

1

Ligets runkne, stive fingre gav modvilligt den indpakkede genstand fra sig. Det virkede respektløst at vriste den ud af den døde mands greb, så Tyen arbejdede langsomt og løftede forsigtigt ligets hånd da en sort fingernegl sad fast i indpakningen. Han havde rørt så ofte ved fortidens døde at de hverken gav ham kvalme eller skræmte ham nu. Deres indtørrede kroppe var for længst ophørt med at være smittekilde til nogen sygdomme, og han troede ikke på spøgelse.

Da den mystiske genstand løsnede sig, rettede Tyen sig op og smilede sejrstolt. Han samlede ikke ældgamle artefakter med samme hensynsløshed som sine medstuderende og sin underviser, men han ville ikke få sin uddannelse som trolldommandsarkæolog hvis han ikke havde noget med hjem fra disse forskningsrejser. Han fik sin lille magi-dannede flamme til at komme nærmere.

Genstandens indpakning var, ligesom gravkammerets beboer, tør og stiv efter at have ligget uforstyrret i hvad der efter hans vurdering måtte være seks hundrede år. Det tykke læder var mørkt af ælde og uden mærker – ingen udsmykning, ingen smykkesten eller ædelmetaller. Indpakningen brækkede i stykker da han forsøgte at åbne den, og noget begyndte at glide ud. Hans puls steg da han greb genstanden ... og hans hjerte sank en smule. Han stod ikke med en skat i hænderne. Bare en bog. Ikke engang en juvelbesat, guldprikket bog.

En bog kunne ganske vist have historisk værdi, men det var et skuffende fund i forhold til de glitrende skatte som professor Kilrakers to andre studerende havde gravet op til Akademiet. Han hav-

de ikke meget at vise frem efter de mange måneders rejsen, forskning, gravning og iagttagelser. Endelig havde han afdækket en grav der ikke allerede var plyndret af røvere, og hvad indeholdt den så? En simpel stenkiste, et usmykket lig og en gammel bog.

'Fossilerne' på Akademiet ville nu ikke fortryde at de havde givet økonomisk støtte til hans rejse hvis bogen viste sig at være betydningsfuld. Han studerede den nøje. Læderindbindingen følte blød i modsætning til det bogen havde været pakket ind i. Hæftningen var i god stand. Hvis han ikke lige havde brækket indpakningen i stykker for at få bogen ud, ville han have gættet på at den ikke var mere end hundrede år gammel eller deromkring. Ryggen bar ingen titel eller tekst. Måske var den slidt af. Han åbnede bogen. Der stod intet på første side, så han vendte bladet. Næste side var også blank, og da han kiggede resten af siderne hurtigt igennem ved at stryge en tommelfinger hen over kanterne, så han at det gjaldt dem alle. Han stirrede vantro på bogen. Hvorfor ville nogen lægge en tom bog i et gravkammer, omhyggeligt pakket ind og placeret i den døde hænder? Han kiggede på liget, men det gav ingen svar. Så trak noget hans blik tilbage til bogen som stadig var åben på en af de sidste sider. Han kiggede nærmere.

Et mærke var dukket op.

En lille, mørk plet dannedes ved siden af, derefter snesevis flere. De bredte sig og voksede sammen.

Goddag, mit navn er Vella, stod der.

Tyen udstødte et ord som hans mor ville være blevet chokeret over at høre hvis hun stadig havde levet. Lettelse og forundring afløste skuffelse. Bogen var magisk. Selvom de fleste trolddomsbøger brugte magi på ubetydelige og fjollede måder, var de så sjældne at Akademiet altid gerne ville have dem til sin samling. Hans rejse havde ikke været spildt.

Så hvad gjorde denne bog? Hvorfor dukkede der kun tekst op når den var åben? Hvorfor havde den et navn? Flere ord dannedes på siden.

Jeg har altid haft et navn. Jeg plejede at være en person. En vaskeægte, levende kvinde.

Tyen stirrede på ordene. En kuldegysning løb ned ad hans ryggrad, men samtidig følte han også en velkendt spænding. Nogle gange kunne magi være foruroligende. Den var ofte uforklarlig. Han kunne godt lide at man ikke forstod alt ved den. Det betød at der var plads til nye opdagelser. Hvilket var grunden til at han havde valgt at studere trolddom ved siden af historie. Inden for begge felter var der mulighed for at han kunne skabe sig et navn.

Han havde aldrig hørt om en person der blev til en bog. *Hvordan kan det lade sig gøre?* tænkte han.

Jeg blev lavet af en magtfuld troldmand. Han tog min viden og krop og omskabte mig.

Det prikkede i hans hud. Bogen havde reageret på det spørgsmål han havde stillet i tankerne. *Mener du at disse sider er lavet af din krop?* spurgte han.

Ja. Min indbinding og mine sider er min hud. Hæftningen er mit hår, snoet sammen og syet med nåle fremstillet af mine knogler og lim fra sener.

Han gyste. *Og du er ved bevidsthed?*

Ja.

Du kan høre mine tanker?

Ja, men kun når du rører mig. Når jeg ikke er i fysisk kontakt med et levende menneske, er jeg blind og døv, fanget i mørke uden tidsfornemmelse. Jeg sover ikke engang. Er ikke fuldkommen død. Mit livs år glider forbi – spildte.

Tyen stirrede ned på bogen. Ordene blev der. De fyldte næsten en side nu, stod mørke mod det flødefarvede pergament. Som var hendes hud ...

Det var grotesk, og dog ... alt pergament var lavet af skind. Selvom disse sider var menneskehud, følte de ikke anderledes end dem

der var lavet af dyr. De var bløde og behagelige at røre ved. Bogen var ikke frastødende som et ældgammelt, indtørret lig.

Og den var meget mere interessant. At konversere med den var på en måde som at tale med de døde. Hvis bogen var lige så gammel som gravkammeret, kendte den til tiden inden den blev lagt der. Tyen smilede. Han havde ganske vist ikke fundet guld og juveler som kunne bidrage til at dække udgifterne ved denne ekspedition, men det kunne bogen opveje med historisk information.

Mere tekst dannedes.

Selvom det ser sådan ud, er jeg ikke en 'den'.

Måske var det bare måden lyset ramte siden på, men de nye ord så lidt større og mørkere ud end den tidligere tekst. Tyen mærkede at han blev lidt varm i kinderne.

Undskyld, Vella, det var uopdragent af mig. Jeg forsikrer dig at det ikke var min hensigt at fornærme dig. Det er ikke hver dag en mand har en samtale med en bog, og jeg er ikke helt sikker på hvad der er god etikette.

Hun var en kvinde, mindede han sig selv om. Han burde følge de regler for høflighed og god opførsel han var opdraget til at følge. Men det kunne nu være hulens indviklet at tale med kvinder selv om man fulgte alle reglerne. Det ville være uhøfligt at begynde deres bekendtskab med at udspørge hende om fortiden. Reglerne for konversation bestemte at han skulle starte med at spørge til hendes velbefindende.

Så ... er det rart at være en bog?

Når jeg holdes og læses af nogen, er det.

Og når du ikke gør, er det ikke rart? Jeg forstår at din tilstand må være forbundet med ulemper, men dog ulemper du måtte have forudset inden du blev en bog.

Jeg ville have forudset dem hvis jeg havde haft forhåndsviden om min skæbne.

Så du valgte ikke at blive en bog? Hvorfor gjorde din skaber det mod dig? Var det en straf?

Nej, selvom det måske var en naturlig straf for at være for ambitiøs og forfængelig. Jeg søgte hans opmærksomhed og fik mere af den end jeg havde tænkt mig.

Hvorfor søgte du hans opmærksomhed?

Han var berømt. Jeg ville gerne gøre indtryk på ham. Jeg troede at mine venner ville være misundelige.

Og som tak forvandlede han dig til en bog. Hvilken slags mand kunne være så ondskabsfuld?

Han var sin tids mest magtfulde troldmand, Roporien den Kløge.

Tyen gyste og snappede efter vejret. Roporien! Men han døde for over tusind år siden!

Det er korrekt.

Altså er du ...

Mindst så gammel. Men i min tid var det ikke høfligt at omtale en kvindes alder.

Han smilede. Det er det stadig ikke – og det tror jeg aldrig det bliver. Jeg undskylder endnu en gang.

Du er en høflig ung mand. Jeg vil synes om at være ejet af dig.

Ønsker du at jeg skal eje dig? Tyen følte sig pludselig forlegen. Det gik op for ham at han nu tænkte på bogen som en person, og at eje en person var slaveri – en umoralsk og uciviliseret skik der havde været forbudt i over hundrede år.

Hellere det end en tilværelse i bevidstløshed. Bøger holder ikke evigt. Ikke engang de magiske. Behold mig. Gør brug af mig. Jeg kan give dig et væld af kundskaber. Jeg beder blot om at du holder mig så ofte som muligt, så jeg kan tilbringe min levetid vågen og bevidst.

Jeg ved ikke rigtig ... Manden der skabte dig, begik mange grusom-

heder – som du selv fik at føle. Jeg vil ikke følge i hans skygge. Så kom Tyen til at tænke på noget der gav ham myrekryb. Tilgiv mig for at sige det så lige ud, men hans bog, og ethvert andet af hans redskaber, kan være skabt med ondt for øje. Er du et sådant redskab?

Jeg blev ikke skabt til onde formål, men det er ikke ensbetydende med at jeg ikke kan bruges dertil. Et redskab er kun så ondt som hånden der bruger det.

Hendes kendskab til talemåden var forbløffende og uventet betryggende. Det var en af dem professor Weldan godt kunne lide. Den gamle historiker havde altid været mistroisk over for magiske ting.

Hvordan kan jeg vide at du ikke lyver om ikke at være ond?

Jeg kan ikke lyve.

Er det rigtigt? Men hvad hvis du lyver om ikke at være i stand til at lyve?

Den må du selv regne ud.

Tyen rynkede brynene mens han spekulerede på hvordan han kunne sætte hende på en prøve, så gik det op for ham at noget summede lige ved hans øre. Han veg væk fra lyden, men sukkede lettet da han så det var Beetle, hans lille mekaniske frembringelse. Den var mere end et stykke legetøj, men ikke helt det han ville kalde et kæledyr, og den havde vist sig at være en nyttig følgesvend på ekspeditionen.

Den håndflade-store insektide dykkede ned og landede på hans skulder. Den foldede sine farvespillende vinger sammen og fløjtede tre gange, hvilket var en advarsel om at ...

„Tyen!“

... Miko, hans ven og arkæologi-medstuderende, nærmede sig.

Stemmen gav genlyd i den korte passage der førte til gravkammeret fra verden udenfor. Tyen mumlede en ed. Han kastede et blik ned på siden. *Beklager, Vella. Jeg må gå.* Fodtrin nærmede sig grav-

kammerets dør. Da han ikke kunne nå at lægge hende i sin skuldertaske, stak han hende ned i skjorten, hvor hun gled ned til hans bukselinning. Hun var varm – hvilket var en smule foruroligende nu hvor han vidste at hun var en bevidst genstand skabt ud af en menneskekrop – men han havde ikke tid til at dvæle ved det. Han vendte sig mod døren og så Miko komme snublende.

„Du tænkte ikke på at tage en lygte med?“ spurgte Tyen.

„Nåede det ikke,“ gispede Miko. „Kilraker sendte mig hen efter dig. De andre er vendt tilbage til lejren for at pakke sammen. Vi tager fra Mailand.“

„Nu?“

„Ja. *Nu*,“ svarede Miko.

Tyen kiggede tilbage på det lille gravkammer. Selvom professor Kilraker gerne omtalte disse udenlandsrejser som skattejagter, forventede hans kolleger at de studerende kom hjem med beviser på at turene også havde et uddannelsesmæssigt formål. En aftegning af de utydelige dekorationer på gravkammerets vægge ville have været noget de kunne give ham en karakter for. Han tænkte længselsfuldt på de nye lynraderere som nogle af de mere velhavende professorer og selvfinansierede eventyrere brugte. De var uopnåelige med hans sparsomme midler. Og selv hvis de ikke havde været det, ville Kilraker ikke have dem med på ekspeditioner da de var tunge og skrøbelige.

Tyen tog sin skuldertaske og løftede flappen. „Beetle, ind.“ Insekttiden pilede ned ad hans arm og ind i tasken. Tyen slyngede remmen over hovedet og sendte sin flamme ind i passagen.

„Vi skal skynde os,“ sagde Miko og gik foran. „De lokale hørte hvor du gravede. De må have fået det at vide af en af de drenge som Kilraker hyrede til at bringe os mad. Der er en flok på vej gennem dalen, og de blæser i de der krigshorn de går rundt med.“

„Vil de ikke have at vi graver her? Det har jeg ikke fået noget at vide om!“

„Det sagde Kilraker at du ikke skulle have. Han mente at du måtte finde noget fantastisk efter det store forskningsarbejde du har gjort.“

Miko nåede hullet hvor Tyen var brudt igennem til passagen, og klemte sig ud. Tyen fulgte efter og lod flammen dø da han kravlede ud i eftermiddagens skarpe sollys. Tør hede omsluttede ham. Miko kæmpede sig op af renden. Da Tyen også var oppe, kiggede han tilbage på sit værk. Der var ikke længere noget i gravkammeret som røvere ville have, men han kunne ikke holde ud at efterlade det blotlagt for skadedyr, og han havde dårlig samvittighed over at have af-dækket en grav som de lokale ønskede skulle være urørt. Han rakte ud med sit sind, trak magi til sig og flyttede stenene og jorden langs siderne tilbage i renden.

„Hvad *laver* du?“ Miko lød ophidset.

„Fylder den op.“

„Vi har ikke tid!“ Miko greb fat om hans arm og drejede ham rundt med et ryk så de begge kiggede ned i dalen. Han pegede. „Se der!“

Dalsiderne var næsten lodrette klippevægge, og hvor de var forvitret, havde bunker af sten gennem tiden hobet sig op og dannet stejle skråninger op ad dem. Tyen og Miko stod øverst på en sådan skråning.

I bunden af dalen gik en lang række mennesker som alle kiggede undersøgende op ad skråningerne. En arm blev løftet mod Tyen og Miko. Rækken stoppede, og knytnæver blev hævet.

En kuldegysning gled gennem Tyen, halvt af frygt, halvt af skyldfølelse. Selvom folket der levede i Mailands afsidesliggende dale, ikke var beslægtet med den ældgamle race der havde stedt sine døde til hvile i gravkamre, syntes de ikke at dødens steder skulle forstyrres, idet man risikerede at vække spøgelse. De havde gjort dette klart da Kilraker ankom, og tidligere for andre arkæologer, men de-

res protester havde aldrig været mere end verbale, og de havde givet udtryk for at nogle områder var mindre vigtige end andre. De måtte virkelig være vrede når Kilraker havde standset ekspeditionen før tid.

Tyen havde lige åbnet munden for at spørge da jorden ved siden af ham eksploderede. De kastede begge armene op for at skærme deres ansigter mod støv og sten.

„Kan du beskytte os?“ spurgte Miko.

„Ja. Giv mig et øjeblik ...“ Tyen samlede mere magi. Denne gang fik han luften omkring dem til at stå stille. En troldmand fik for det meste noget til at flytte sig eller stå stille. Opvarmning og nedkøling var også et spørgsmål om at skabe bevægelse eller stilstand, bare mere intenst og fokuseret. Da støvet lagde sig uden for skjoldet af luft, så han at de lokale havde samlet sig bag en lysklædt kvinde som var deres præstinde eller troldkvinde. Han tog et skridt ned mod dem.

„Er du vanvittig?“ spurgte Miko.

„Hvad skal vi ellers gøre? Vi er fanget heroppe. Vi bør ganske enkelt gå ned og snakke med dem. Forklare at jeg ikke ...“

Jorden eksploderede igen, denne gang meget tættere på.

„De er vist ikke i humør til at snakke.“

„De vil ikke gøre to sønner af Det leratianske Imperium fortræd,“ indvendte Tyen. „Mailand har stort udbytte af at være en af de forholdsvis sikre kolonier.“

Miko fnyste. „Tror du ikke at landsbybeboerne er ligeglade? De ser ikke noget til udbyttet.“

„Jo ... men guvernørerne vil straffe dem.“

„Det lader ikke til at bekymre dem lige nu.“ Miko vendte sig for at se op ad klippevæggen bag dem. „Jeg venter ikke og ser om de bare vil skræmme os.“ Han begyndte at gå hen ad skråningen hvor den mødte klippen.

Tyen fulgte efter og holdt sig så tæt på Miko som han kunne, så han ikke skulle strække skjoldet langt for at dække dem begge. Han skævede mod menneskene nedenfor. De var på vej op ad skrånningen, men de løse sten forhindrede dem i at bevæge sig ret hurtigt. Troldkvinden fulgte efter ham og Miko nede i dalbunden. Han håbede det betød at hun havde tømt det nærmeste område omkring sig for magi og var nødt til at flytte sig for at få adgang til mere. I så fald var hendes rækkevidde ikke så god som hans.

Hun standsede, og der kom krusninger i luften foran hende. Det var en trykbølge som havde kurs mod ham. Det gik op for Tyen at Miko var et stykke forude. Han samlede mere magi og strakte skjoldet for også at beskytte ham.

Skråningen eksploderede ikke langt neden for deres fødder. Tyen ignorerede støvet og stenene der slog mod hans skjold, og skyndte sig at indhente Miko. Hans ven nåede en sprække i klippevæggen. Han satte fødderne i den smalle åbnings ujævne sider, greb fat i kanterne og begyndte at klatre. Tyen lagde hovedet bagover. Selvom sprækken fortsatte langt op i klippevæggen, nåede den ikke toppen. Længere oppe, omtrent tre gange hans egen kropslængde over ham, blev sprækken bredere og dannede en smal grotte.

„Det virker som en dårlig idé,“ mumlede han. Selv hvis de ikke gled og brækkede et lem, eller det der var værre, ville de være fanget når de nåede op i grotten.

„Det er vores eneste mulighed. De fanger os hvis vi går ned,“ sagde Miko anspændt uden at fjerne opmærksomheden fra sin klatren. „Du skal ikke kigge op. Og heller ikke ned. Bare bevæg dig opad.“

Sprækken var næsten lodret, men kanterne var fyldt med fordybninger og ujævnheder hvor man kunne holde fast og finde fodfæste. Tyen sank en ekstra gang og svingede tasken om på ryggen, så han ikke knuste Beetle mellem sig selv og klippevæggen. Han placerede fingre og støvlesnuder på den ujævne overflade og hev sig opad.

Først var det nemmere end han havde regnet med, men hans fingre, arme og ben blev hurtigt trætte og ømme af anstrengelsen. *Jeg skulle have dyrket meget mere motion. Jeg skulle have meldt mig ind i en sportsklub.* Så rystede han på hovedet. *Nej, ingen sportsgren kunne have styrket disse muskler, kun bjergklatring, og jeg har aldrig hørt om nogen klubber der betragter det som en fritidsbeskæftigelse.*

Skjoldet vibrerede voldsomt bag ham da det pludselig blev ramt. Han tilførte det mere magi mens han forsøgte ikke at forestille sig at han blev mast mod klippevæggen som et insekt. Havde Miko ret i at de lokale ville vove at slå ham ihjel? Eller satsede præstinden på at han var en dygtig nok troldmand til at afværge hendes angreb?

„Næsten oppe,“ lød det fra Miko.

Tyen ignorerede smerten i fingre og lægge, kiggede op og så Miko forsvinde ind i grotten. *Der er ikke langt nu,* sagde han til sig selv. Han tvang sine smertende lemmer til at skubbe og trække, til at bære ham opad mod sikkerheden i den mørke skygge. Han kiggede op igen og igen, så at han var en kropslængde fra grotten, og inden længe tæt nok på til at nå den med en strakt arm. En vibration gik gennem stenen under hans hånd, og små klippestykker stod fra væggen nær ham. Han fandt et nyt fodfæste, skubbede sig opad, greb fat, trak, mærkede grottens kølige skygge på sit ansigt ... så tog hænder fat under hans arme og halede ham op.

Miko stoppede ikke med at trække før Tyens ben var inde i grotten. Den var så smal at Tyens skuldre skrabede mod siderne. Han kiggede ned og så at der ikke var noget gulv i sprækken. De to sider nærmede sig ganske enkelt hinanden og dannede en revne der fortsatte under ham. Miko stod med en fod på hver side og stemte fra.

Det 'gulv' var heller ikke plant, men skrånede indad, så Tyens hoved var nu længere nede end benene. Han mærkede bogen glide under skjorten og forsøgte at gribe den, men Mikos arme kom i ve-

jen. Bogen faldt ned i revnen. Han bandede og skyndte sig at skabe en flamme. Bogen var landet langt uden for hans rækkevidde, selv hvis hans arme havde været tynde nok til at han kunne stikke dem ned i revnen.

Miko slap ham og vendte sig forsigtigt for at undersøge grotten. Tyen ignorerede ham og skubbede sig op på knæ. Han trak tasken om foran sig og åbnede den. „Beetle,“ hvislede han. Den lille maskine rørte på sig, pilede ud og op på hans arm. Tyen pegede på revnen. „Hent bog.“

Beetles vinger summede bekræftende, så snurrede det fra dens krop idet den pilede ned ad Tyens arm og ind i revnen. Den var nødt til at sprede benene helt ud til siderne for at passe ind i det smalle rum hvor bogen havde sat sig fast. Tyen sukkede lettet da dens bittesmå tænger fik fat om ryggen. Beetle kom op, Tyen greb den mens den stadig havde fat om Vella, og lagde hurtigt dem begge i tasken.

„Skynd dig! Professoren er her!“

Tyen rejste sig. Miko kiggede op og pressede en finger mod læberne. En svag, rytmisk lyd gav ekko i grotten.

„Er det luftvognen?“ spurgte Tyen og rystede på hovedet. „Jeg håber han ved at præstinden kaster sten mod os, ellers bliver det en meget lang tur hjem.“

„Jeg er sikker på at han er forberedt på kamp.“ Miko vendte sig og fortsatte langs revnen længere ind i grotten. „Jeg tror vi kan klatre op her. Kom herhen, og tag dit lys med.“

Tyen gik forsigtig hen til ham. Bag Miko blev grotten atter smalere, men den var fuld af sten som dannede en ujævn, stejl, naturlig trappe. Over dem var en stribe blå himmel. Miko begyndte at kravle op, men stenene løsnede sig under hans vægt.

„Så tæt på,“ sagde han og kiggede op. „Kan du løfte mig derop?“

„Måske ...“ Tyen koncentrerede sig om den magiske atmosfære. Ingen havde brugt magi i grotten i meget lang tid. Den var jævnt for-

delt og stillestående som et vandhul på en dag uden vind. Og der var rigeligt af den. Han havde stadig ikke vænnet sig til hvor meget stærkere og *tilgængelig* magi var uden for byer. Det var helt anderledes end i storbyen hvor magi hele tiden strømmede mod et vigtigere formål, her lå den stille og indhyllede ham som en blid tåge. Han var kun stødt på sod, det der blev tilbage når magi var brugt, i små, forsvindende pletter her. I byen var det overalt. „Det ser ud til det,“ sagde Tyen. „Klar?“

Miko nikkede.

Tyen trak vejret dybt ind. Han samlede magi og brugte den til at få luften foran Miko til at stå stille i en lille, flad firkant.

„Træd fremad,“ beordrede han.

Miko adlød. Tyen gjorde firkanten stærkere, så den kunne bære den unge mands vægt, og flyttede den langsomt opad. Miko lo nervøst og spredte armene ud til siden for at holde balancen.

„Lad mig tjekke at der ikke venter nogen deroppe, før du løfter mig ud,“ råbte han ned til Tyen. Han smilede bredt da han havde spejdet ud ad åbningen. „Fri bane.“

Der lød et råb fra grottens indgang idet Miko trådte ned af firkanten. Tyen vendte sig og så en af de lokale kravle ind. Han samlede magi for at skubbe ham ud igen, så tøvede han. Faldet udenfor kunne dræbe ham. Tyen skabte i stedet et nyt skjold inden for åbningen.

Han kiggede rundt. Han kunne fornemme arrene i den magiske atmosfære hvor den var blevet tømt, men mere magi kom allerede drivende til for at udfylde tomrummene. Han tog lidt mere magi, dannede en ny firkant, trådte op på den og bevægede den opad mens han håbede at de lokale ikke ville gøre noget der ødelagde hans koncentration.

Han havde aldrig brudt sig om at løfte sig selv, eller andre, på denne måde. Hvis han mistede koncentrationen eller løb tør for magi, ville han ikke kunne nå at gendanne firkanten. Det var muligt at

flytte personer i stedet for at få luften til at stå stille under dem, men mangel på koncentration eller flytning af dele af dem med uens fart kunne medføre skader og endda døden.

Tyen nåede toppen af revnen og dukkede op i sollys. Ud for kanten af klippen svævede en stor, rombeformet kapsel som var fyldt med varm luft – luftvognen. Han trådte fra firkanten ned på jorden og skyndte sig over til Miko der stod ved klippekanten.

Luftvognen var på vej ned i dalen, og den store kapsel spærrede for Tyens udsyn til personerne på chassiset under den. Landsbybeboerne var stimlet sammen ved bunden af sprækken hvor nogle klamrede sig til klippevæggen. Præstinden var et stykke oppe ad stenskråningen, men hendes opmærksomhed var rettet mod luftvognen nu.

„Professor!“ råbte han selvom han vidste at han næppe kunne høres for larmen fra propellerne. „Herovre!“

Fartøjet svævede længere væk fra klippen. Nedenfor gestikulerede præstinden dramatisk, udelukkende for syns skyld eftersom magi ikke krævede smarte fysiske bevægelser. Tyen holdt vejret mens en bølge i luften susede opad, og han pustede lettet ud da kraften pludselig spredtes under luftvognen med et bump der gav genlyd i hele dalen.

Luftvognen begyndte at stige. Inden længe kunne Tyen se det lange, smalle chassis under kapslen. Det havde nogenlunde samme form som en kano, propeller der stak ud fra hver side og et vifteagtigt rør bagerst. Professor Kilraker sad i førersædet helt fremme. Hans midaldrende tjener, Drem, og den anden studerende, Neel, stod og klamrede sig til rælingen af reb og stiverne der forbandt chassiset til kapslen. Trioen ville få øje på ham og Miko hvis de bare ville vende sig og kigge i deres retning. Han råbte og viftede med armene, men de blev ved at spejle ned mod dalen.

„Lav lys eller noget i den retning,“ sagde Miko.

„Det ser de ikke,“ sagde Tyen, men han tog alligevel mere magi fra omgivelserne og dannede en ny flamme. Han gjorde den større og klarere end de tidligere, i håb om at den ville være mere synlig i det skarpe sollys. Til hans overraskelse vendte professoren hovedet i deres retning og fik øje på dem.

„Ja! Herovre!“ råbte Miko.

Propellerne snurrede og summede da Kilraker drejede luftvognen mod klippekanten. Tasker og kasser var spændt fast på begge sider af chassiset, hvilket tydede på at de ikke havde haft tid til at pakke bagagen ned i det hule indre. Endelig bevægede vognen sig over klippetoppen og blæste velkendte lugte mod dem. Tyen smilede da han indåndede lugten af harpiks-behandlet stof, bonet træ og pipe-røg. Miko greb fat i rælingsrebet på chassiset, dukkede under det og trådte om bord.

„Beklager, drenge,“ sagde Kilraker. „Ekspeditionen er forbi. Der er ingen grund til at blive hængende når de indfødte opfører sig sådan her. Forbered jer på propper i ørerne. Vi stiger.“

Da Tyen svingede tasken om på ryggen for at stige om bord, tænkte han på det der lå i den. Han havde ingen skatte at prale af, men han havde i det mindste fundet noget interessant. Han dukkede under rebet og satte sig på det smalle dæk med benene dinglende ud over kanten. Miko satte sig ved siden af ham. Luftvognen begyndte at stige hurtigt og vendte næsen hjemad.

2

Det var umuligt at være nedtrykt når man fløj med jævn medvind på en klar, smuk nat. Det røde og orange lys fra den nedgående sol havde standset det godmodige drilleri mellem Miko og Neel, og en påskønnende stilhed havde sænket sig. I Belton, Leratias hovedstad og hjemsted for Akademiet, var solnedgangene altid skæmmet af røg og damp.

For Tyens sanser var det som om luftvognen havde en bobølge. I modsætning til foran en båd blev disse krusninger ikke skabt ved fortrængning, men ved fjernelse af noget, nemlig magi. For når han tog magi, blev den mørke skygge af sod tilbage, som et spor af røg efter dem. Sod var svært at beskrive for folk som ikke kunne fornemme det. Det var ganske enkelt fraværet af magi, men den havde nærmest en konsistens når den var frisk, som om et reststof var efterladt hvor der før havde været magi. Den forandrede sig også – svandt ind når magi langsomt kom strømmende og udfyldte tomrummet.

Tyen trak mere magi til sig for at skabe drivkraft til propellerne og varme luften i kapslen. Han nød muligheden for ubegrænset brug af magi. Det føltes godt at bruge den, men det var ikke en fysisk nydelse. *Mere som det sus man føler, når noget man arbejder med falder i hak og bliver præcis som man havde planlagt.* Som den tilfredsstillelse han havde følt da han lavede Beetle og de andre små mekaniske stykker legetøj, som han solgte for at bidrage til finansieringen af sin uddannelse.

Det var ikke vanskeligt at styre luftvognen, men det krævede dog koncentration. Tyen vidste at hans evner med magi havde sikret ham en plads på ekspeditionen, da de betød at professor Kilra-ker ikke ville være alene om at styre vognen.

„Det er ved at blive køligt,“ sagde Drem ud i luften. Kilrakers tjener havde gravet i bagagen tidligere, forsigtigt for at undgå at noget røg over bord, og fundet deres flyverjakker, læderhjelme, tørklæder og handsker. Tyen var lettet over at vide at hans taske måtte være et sted i bunken, og altså ikke var efterladt i skyndingen da de tog fra Mailand.

En hånd rørte hans skulder, og han kiggede op. Professoren nikkede til ham.

„Tag et hvil, Tyen. Jeg får os til Palga herfra.“

Tyen holdt op med at trække magi til sig og rejste sig. Med en hånd om rælingens stramme reb for ikke at miste balancen trådte han uden om Kilraker som så kunne sætte sig i førersædet. Han tøvede mens han overvejede at spørge Kilraker hvorfor han havde ladet ham grave et sted hvor mailænderne ikke ville have de gravede, men sagde ingenting. Han kendte svaret. Kilraker var ligeglad med mailændernes følelser og traditioner. Akademiet forventede at han og hans studerende vendte hjem med skatte, og det var vigtigere for ham. På alle andre områder beundrede Tyen Kilraker og ville gerne være mere som ham, men på denne rejse havde han fået øjnene op for at professoren havde sine fejl. Det havde alle vel. Han havde sikkert selv et par stykker. Miko sagde altid til ham at han var så velopdragen at det grænsede til det kedelige. Det betød ikke at han, eller Kilraker, var usympatiske. Det håbede han i hvert fald ikke.

Miko og Neel sad med benene dinglede ud over den ene kant ved det midterste og bredeste punkt på chassiset. Af hensyn til vægtfordelingen sad Drem i modsatte side, i skrædderstilling, hvilket var overraskende smidigt af en mand i hans alder. Tyen satte sig i samme side som tjeneren, men et lille stykke fra ham, tog handskerne af, lagde dem i jakkelommen og trak bogen op af sin skuldertaske. Den var stadig varm. Måske havde det været indbildning før, og nu afgav den måske bare den varme den havde fået fra ham mens tas-

ken havde været presset ind mod ham. I timerne der var gået, havde han næsten fået overbevist sig selv om at han bare havde forestillet sig samtalen med den, selvom han ikke håbede det.

Han burde overlade hende til Kilraker nu, men professoren var optaget, og Tyen ville først fastslå præcis hvad det var han havde fundet.

„Nå, Tyen,“ sagde Neel. „Miko siger at du fandt en sarkofag i det gravkammer. Var der nogen skatte i den?“

Tyen kiggede ned på bogen. „Ingen skatte,“ hørte han sig selv sige.

„Ingen smykker? Ikke engang den slags værdiløse pyntegenstande vi fandt i de andre grotter?“

„Intet af den slags. Den begravede må have været fattig da han døde. Kistelåget havde ikke engang udhugninger.“

„Ingen begraver fattige folk i stenkister. Der har garanteret været røvere derinde. Det må være surt når du brugte så meget tid på at regne ud hvor der kunne være en grav.“

„I så fald var det meget betænksomme røvere,“ gav Tyen igen og lod en smule af sin irritation skinne igennem i stemmen. „De havde lagt låget på kisten igen.“

Miko lo. „De havde nok snarere en sans for humor. Eller de frygtede at liget ville komme efter dem hvis de ikke gjorde det.“

Tyen rystede på hovedet. „Der var nogle interessante malerier på væggene. Hvis vi nogensinde tager tilbage ...“

„Jeg tvivler på at nogen tager tilbage dertil foreløbig. Mailænderne forsøgte at slå os ihjel.“

Tyen rystede på hovedet. „Akademiet vil rede trådene ud. Desuden vil landsbyboerne måske ikke have noget imod det hvis jeg kun tegner billederne på væggene af uden at tage noget.“

„Uden at tage noget? Måske engang når du er rig og kan betale for dine egne ekspeditioner.“ Ud fra Neels tonefald at dømme regnede

han nu ikke med at Tyen nogensinde ville blive rig.

Det er nemt nok for ham. Dum som en dør, men med en familie så velhavende og indflydelsesrig at han vil få sin uddannelse uanset hvordan hans karakterer er eller hvor lidt han anstrenger sig. Neel var dog oprigtigt interesseret i historie og lagde faktisk et stort arbejde i sine studier. Han forguede de berømte opdagelsesrejsende og var fast besluttet på at han skulle være i stand til at føre en samtale med en af dem hvis lejligheden bød sig.

Tyen sukkede og åbnede bogen. Det var for mørkt til at han kunne se siden nu, så han skabte en lillebitte flamme og fik den til at svæve over sine hænder. Når man skabte en flamme, bevægede man en lille smule luft så hurtigt at den blev varm og begyndte at forbrænde luften om sig. At gøre den til et så lille lys krævede koncentration, men ligesom med et dansetrin man skulle gøre igen og igen, var han i stand til at fokusere på noget andet når han først var i gang. Da han strøg tommelfingeren hurtigt hen over kanten af siderne, blev han skuffet over at se at teksten der var dukket op før, var forsvundet. Han rystede på hovedet og skulle til at lukke bogen igen da en linje krusede sig hen over en side.

Du løj om fundet af mig.

Han blinkede, men ordene blev der.

Du er ikke hvad de ville betragte som 'en skat'. Vent ... hvordan ved du det? Jeg havde ikke åbnet dig endnu.

Jeg har kun brug for at nogen rører mig. Når en person gør det, kan jeg etablere en forbindelse til vedkommendes sind.

Kan du se ind i mit sind?

Ja. Hvordan skulle jeg ellers kunne danne ord på dit sprog?

Kan du ændre noget derinde?

Nej.

Jeg håber ikke at du lyver om ikke at være i stand til at lyve.

Det gør jeg ikke. Desuden er jeg lige så åben over for dig som

du er for mig. Uanset hvilke oplysninger du beder mig om, må jeg give dig dem. Men du skal selvfølgelig først vide at oplysningerne findes, og at jeg indeholder dem.

Tyen rynkede brynene. Der måtte vel være en pris for at bruge dig, ligesom med alle andre magiske genstande.

Det er sådan jeg indsamler pålidelig viden hurtigt.

Altså har jeg trukket det længste strå i den handel. Du kan rumme meget mere viden end jeg gør, selvom den er bestemt af hvad de folk der har holdt dig, vidste. Så hvad kan du fortælle mig?

Du studerer historie og magi. Jeg kan i sagens natur ikke fortælle dig om de sidste seks hundrede år fordi jeg var i gravkammeret, men jeg eksisterede i mange århundreder før da. Jeg er blevet holdt af store troldmænd, historikere, såvel som filosoffer, astronomer, videnskabsfolk, helbredere og strateger.

Tyen mærkede sit hjerte slå hurtigere. Det ville blive så meget nemmere at tilegne sig viden og imponere sine undervisere med en bog som denne til rådighed. Det var slut med at gennemsøge biblioteket og læse til langt ud på natten.

Eller der ville i hvert fald blive mindre af den slags. Hendes viden var mindst seks hundrede år gammel, og meget havde forandret sig i den tid. En revolution inden for rationelle og videnskabelige fremgangsmåder havde fundet sted. Hun kunne være fuld af fejl. Hun havde jo indsamlet viden fra folk, og selv berømte og geniale folk begik fejl og fik deres teorier modbevist.

På den anden side, hvis Akademiet tog fejl med hensyn til noget, kunne han ikke bruge hende til at overbevise dem. For det første ville de aldrig acceptere én kilde, uanset hvor bemærkelsesværdig den var. De ville ikke godtage hende som bevis for noget før de havde fastslået hvor nøjagtig hun var. Og så ville de beslutte at hun skulle bruges til vigtigere ting end at lade en studerende tilfredsstille sin nysgerrighed og slippe nemt om ved sin uddannelse.

Dine venner og lærer beholder nogle fund selv. Hvorfor skulle du ikke beholde mig?

Tyen så hen på professoren. Den høje, magre mand med det kortklippede hår og overskægget der var snoet efter tidens mode, var beundret af studerende såvel som af fagfæller. Hans eventyr havde givet ham akademisk respekt og udstyret ham med mange historier som kunne charmere og gøre indtryk. Kvinder beundrede ham, og mænd misundte ham. Han var den perfekte mand til at tiltrække studerende til Akademiet.

Men Tyen vidste at Kilraker ikke levede helt op til legenden. Han havde en kynisk holdning til sin profession og dens gavn for omverdenen, som om han havde mistet den nysgerrighed og forundring der oprindeligt havde draget ham mod arkæologien. Nu lod han til kun at være interesseret i fund han kunne sælge eller som ville imponere andre.

Jeg vil ikke være ligesom ham, sagde han til Vella. Og at beholde dig kunne betyde at jeg berøvede Akademiet en unik og muligvis vigtig opdagelse.

Du må gøre hvad du føler, er det rigtige.

Tyen kiggede væk fra siden. Himlen var helt mørk nu. Stjernerne glimtede så meget stærkere og talrigere væk fra storbyens skær og smog. Forude og under luftvognen lå streger og klynger af lys som var mere jordiske end himmelske: byen Palga. Han skød på at de ville være fremme om en times tid.

Bogen – Vella – havde været i forbindelse med hans sind to gange nu. Vidste hun allerede alt om ham? I så fald ville enhver der holdt bogen, kunne finde ud af hvad som helst om ham. De skulle bare spørge hende. Hun havde indrømmet at hun skulle give de oplysninger hun indeholdt, til den der bad om dem.

Men hvad havde han at skjule? Intet der var så vigtigt at han ville være tilbageholdende med at bruge hende. Kun ligegyldige pinlighe-

der som han godt ville løbe risikoen for at andre opdagede og drillede ham med. Intet han ikke ville give i bytte for den viden der var opsamlet gennem de århundreder hvor store mænd havde rørt bogen.

For eksempel de 'store troldmænd' hun havde nævnt. Og Roporien selv. Han kiggede ned på siden igen. Der ville gå adskillige dage før han nåede Akademiet. Måske ville han blive tilgivet for at beholde hende indtil da. Kilraker havde nok alligevel ikke tid til at undersøge hende ordentligt på hjemrejsen. I mellemtiden kunne Tyen lige så godt lære så meget som muligt af hende.

Ved du alt hvad Roporien vidste?

Ikke alt. Roporien vidste at hvis jeg skulle lagre viden effektivt, måtte jeg være i stand til at skaffe mig adgang til sindet hos de personer der holdt mig, men han havde selv hemmeligheder som han ikke ville risikere blev afsløret. Så han rørte mig aldrig efter han havde lavet mig. Han fik andre til at stille mig spørgsmål, men det var sjældent han havde brug for det.

Fordi han allerede vidste alt hvad der var at vide?

Nej. Fordi en stærk troldmand kan læse en svageres tanker, og Roporien var stærkere end alle andre troldmænd. Han havde ikke brug for mig til at spionere i andres tanker. De fleste gjorde intet forsøg på at skjule de oplysninger han ville have af dem. De gav ham dem af respekt eller frygt.

Tyen fik en svimlende fornemmelse. Troldmænd med evnen til at læse tanker. De måtte sandelig have været magtfulde. *Men hvorfor skabte Roporien en bog som han ikke kunne bruge?*

Ser du, han behøvede ikke at røre mig for at bruge mig. Han kunne lære fra sig og sprede viden ved at få andre til at røre mig.

Det er en uventet ædel gerning af en mand som Roporien.

Han gjorde det for sin egen skyld. Jeg var et redskab som skulle lære de der kæmpede for ham, krigens kunst, vise hans tjenere hvordan man skaffede det bedste af alt, og inspirere de

største skabere og kunstnere i alle verdenerne, så han kunne bruge magien der blev dannet ved deres arbejde.

Magi der blev dannet ved deres arbejde? Vent. Siger du at ... Du siger ikke ...?

At deres kreativitet dannede magi? Jo, det gør jeg.

Tyen stirrede dybt skuffet på siden. *Det er overtroisk vrøvl.*

Det er det ikke.

Det er det i hvert fald. Det er en myte som er blevet tilbagevist af denne tidsalders største genier.

Hvordan modbeviste de den?

Han mærkede et stik af irritation da det gik op for ham at han ikke vidste det. *Det må jeg finde ud af. Der eksisterer uden tvivl optegnelser. Selvom ... det kan være at den ganske enkelt ikke er blevet bevist, snarere end modbevist.*

Så du ville være nødt til at tro på den hvis nogen beviste den var sand?

Selvfølgelig. Men jeg tvivler på at nogen kunne. Vi blev ledt ind i en moderne, oplyst tidsalder ved at forkaste primitiv tro og frygt, og kun godtage det der kan bevises. Indsamling og undersøgelse af beviser og anvendelse af fornuft førte til mange store opdagelser og opfindelser som har forbedret menneskers lod.

Som denne luftvogn du rejser i.

Ja! Luftvogne og luftfragtere. Skinneslæder og dampskibe. Maskiner der producerer varer hurtigere end nogensinde – som væve der kan lave stof hurtigere end tyve væversker på én gang, og maskiner der kan trykke helt ens eksemplarer af en bog, i tusindvis, på få dage.

Tyen smilede ved tanken om alt det der havde ændret sig i verden siden hun sidst havde 'levet'. Hvad ville hun mene om de fremskridt man havde gjort, især i det seneste århundrede? Han var sikker på at hun ville blive imponeret. En følelse der mindede om stolthed, steg op i ham, og pludselig havde han endnu en grund til at udsætte af-

leveringen af hende til Kilraker og Akademiet.

Hun skulle vide hvordan verden havde forandret sig. Hendes lager af viden skulle opdateres. Han var nødt til at undervise hende inden han afleverede hende. For hvis hun stadig opfattede overtro som sandhed, ville de måske ikke kun erklære hende for en misvisende kilde, men også for en farlig.

En velkendt, nervøs fornemmelse i maven fortalte ham at luftvognen var begyndt nedstigningen, og han kiggede op. Palga var meget tættere på nu. Han lukkede bogen, kom hende i skuldertasken, som han havde båret siden flugten fra mailænderne, og lod sin flamme dø, men hans tanker kredsede stadig om Vella mens de sank langsomt ned mod den lille by.

Det siger vel sig selv at hun ikke kunne være en nøjagtig kilde til viden, når hun er gået glip af de sidste seks hundrede års fremskridt og ikke ved mere end de personer der holdt hende. Men det gør hende til et fascinerende indblik i fortiden. Det er da kun rimeligt at jeg giver hende den viden hun var lavet til at tilegne sig, til gengæld for det hun lærer mig. Akademiet vil udelukkende være interesseret i det de kan få ud af hende, så jeg må gøre det før jeg afleverer hende.

Palgas landingsplads lå, som det var tilfældet i de fleste mindre byer, i udkanten af en mark ved hovedvejen. To andre chassiser lå på græsset med deres endnu varme kapsler omhyggeligt gjort fast til jorden ved siden af. Da de var tættere på, bevægede Tyen sig hen i forenden og tog det sammenrullede næsereb, og Drem dukkede under rælingen så han var klar til at springe ned på jorden. Neel havde taget halerebet, og Miko stod klar i bagenden.

„Er det ikke Gowels vogn?“ spurgte Miko da de svævede forbi de landede luftvogne.

„Det er det sandelig.“ Kilraker smålo. „Vi må håbe at han lige er kommet, ellers vil der ikke være noget godt dusky tilbage på Ankerkroen. Klar?“

Drem og Miko bjæffede en bekræftelse.

„Hop!“ beordrede professoren.

Da parret sprang ned på jorden, dalede luftvognen pludselig langsommere, og med mindre vægt til at tynde den begyndte den at stige igen. Kilraker så op på kapslen. Flapper løftede sig og lod varm luft strømme ud. Opstigningen sagtnedes, så begyndte vognen atter at dale.

„Reb!“

Tyen kastede næserebet ned til Drem, som greb det og trak det stramt. De var en velkoordineret gruppe efter at have landet vognen adskillige gange på denne ekspedition. Da chassiset lagde sig på jorden, kastede Tyen en pløk med ring ned og brugte magi til at støde den i jorden. Drem kom rebet gennem ringen mens Tyen skyndte sig mod bagenden for at støde den anden pløk i jorden.

Da vognen var fortøjet, kunne Kilraker, Neel og Tyen træde ned fra chassiset. Professoren gik væk for at arrangere transporten til Akademihotellet, og Drem tog fat på at løsne deres bagage.

„Læg det der skal låses inde i chassiset til højre, og det I skal have med til hotellet til venstre,“ sagde han og løftede den første genstand.

„Venstre,“ sagde Miko. „Skynd dig, Drem,“ tilføjede han mens tjeneren gennemgik bagagen. „Gowel har været væk i et år. Han må have en masse historier.“

„Jeg gør det så hurtigt jeg kan, unge Miko,“ svarede Drem. „Og der er mange timer til det latterligt sene tidspunkt Gowel vil holde os alle oppe til.“

„Jeg er sikker på at professoren vil lade dig gå i seng længe før det tidspunkt,“ sagde Tyen. „En af os skal være vågen nok til at lette denne tingest i morgen tidlig.“

„Nok snarere i morgen eftermiddag,“ brummede Drem.

Da de havde ryddet dækket, var kapslen kølet så meget af at den kunne gøres fast til jorden ved siden af chassiset. En hyrevogn var

kommet trillende, og Kilraker havde pruttet betalingen ned til et rimeligt beløb. Tyen hjalp Drem med at pakke bagagen ned i luftvognens chassis, tjeneren låste lugen, og alle greb deres tasker og skyndte sig hen til hyrevognen.

Kilraker smilede da de myldrede op i den. *Han ser frem til at udveksle nyt med sin ven og konkurrent*, tænkte Tyen. *Gad vide ...* måske skulle han liste Vella ned i skjorten igen. Hun kunne nok lære noget af de historier de to arkæologi-eventyrere ville fortælle om aftenen.

3

Akademiet havde et hotel i hver eneste by i imperiet som var et besøg værd. Selv Palga, som ikke var ret stor, havde et, for gunstige vinde gjorde byen til et foretrukket stop for luft- og sørejsende, hvoraf mange havde gået på Akademiet.

Han havde dog været forbløffet over hotellets størrelse. Det forekom uforholdsmæssigt stort til en mindre by, og de fleste lokale var enten ansat på det eller leverede varer til det. Men selvom alt var af forbilledlig kvalitet, forsikrede Kilraker dem at de yngre kandidater flokkedes til Ankerkroen, beværtningen på modsatte side af gaden, for at dele en 'bid' dusky og prale af deres rejser til imperiets fjerne udkanter og hinsides dem. Den udenlandske, ikke-akademiske type eventyrer, deriblandt nu og da en kvinde, kom også på kroen og var ofte villig til at fortælle en historie eller to.

Varme og larm omsluttede Tyen da han fulgte efter Kilraker og de andre studerende ind i kroen. Han var bevidst om bogen som han havde stukket ned i skjorten, hvor dens konturer var skjult af hans vest. Drem havde insisteret på at de alle skiftede til deres normale bytøj, hvilket ville sige skjorte, vest, bukser, jakke og kasket. De havde ikke haft det på siden de kom gennem Palga på vej til Mailand, derefter havde de været klædt i praktiske støvfarvede, slidstærke bukser og skjorter, foruden deres flyverjakker, læderhjelme, tørklæder og handsker.

Da Kilraker trådte ind skænkestuen, anbragte han hatten på en af en række nagler på den nærmeste væg. De studerende hængte deres kasketter side om side under den og fulgte efter professoren mod fire mænd der sad sammen ved et af kroens bukkeborde. En af de fire

kiggede op, og et glimt af tænder skinnede i det stærkt solbrændte ansigt da han så dem.

„Vals!“ brølede han. „Jeg troede at du først skulle være tilbage om et par uger.“

„Det skulle jeg også,“ svarede professoren og gik rundt om bordet så han kunne hilse på den anden mand med et klap på skulderen. „Vi havde lidt problemer med de indfødte. Jeg kunne sagtens have klarer dem hvis jeg havde været alene, men jeg ville ikke risikere at drengene kom noget til.“ Han vendte sig mod Tyen, Miko og Neel. „Jeg tror du har mødt Tyen Ironsmelter og Neel Long før, men ikke unge Miko Greenbar. Drengene, dette er Tangor Gowel, den berømte eventyrer.“

„Berømte?“ Gowel vinkede affærdigende. „Kun blandt vores slags, hvor berømmelse er mindre værd end venskab.“ Han slog ud med hånden mod de andre mænd. „Kargen Watchkeep, Mins Speer og Dayn Zo, mine rejsefæller. Venner, dette er Vals Kilraker, professor i historie og arkæologi ved Akademiet. Slå jer ned, og fortæl mig hvor I har været.“ Han gestikulerede til en opvarter der gik forbi. „Fire glas mere!“

„Fortæl mig først hvor I har været,“ svarede Kilraker. „Jeg har hørt at I krydsede De nedre Breddegrads bjerge og nåede Fjernsyden.“

Gowels overskæg blev bredere idet han smilede stort. „Du har hørt rigtigt.“

„I den lille luftvogn vi lagde til ved på landingspladsen?“

„Det er rigtigt.“

„Blev luften en kende tynd under overfarten?“

Alle fire mænd nikkede. „Men vi fandt en slags pas. En passage mellem tinderne.“

„Og hvad lå der på den anden side?“

Opvarteren ankom med glassene, og Gowel skænkede en rundhåndet mængde tykt, mørkt dusky op i dem og i sine venners. „Fjernsyden

er som opdagelsesrejsende Lumber beskrev,“ svarede han og rakte dem hver et glas. „Mærkelige dyr og endnu mærkeligere folk. Atmosfæren er rig på magi, og det de gør med den ...“ Hans øjne lyste op ved mindet. „Vi så det legendariske Tyeszal, hvilket Lumber oversatte som Spirborg. En by hugget ud i et stort klippetårn så højt som et bjerg. Hængeplatforme hejser folk og varer op og ned i dens hule midte, og børn flyver rundt om den med beskeder og små genstande.“

Kilraker drak en stor slurk dusky uden at tage øjnene fra Gowels ansigt. „Så det var altså ikke en overdrivelse.“ Tyen syntes at det så ud som om en muskel i professorens ansigt dirrede eller spændtes og gav et flygtigt indtryk af misundelse. „Hvordan er de indfødte?“

„Civiliserede. Deres konge er venligt stemt over for fremmede og åben for handel. Deres troldmænd er vellærte, og de har en lille skole. Selvom de halter langt bagefter os hvad angår teknologiske opfindelser, har de udviklet nogle metoder og anvendelsesmåder jeg ikke havde set før.“ Han trak på skulderen. „Men jeg kan tage fejl. Som du ved, er magi ikke mit ekspertisefelt. Min mission var ikke for Akademiet, men for Partnerne Tor og Brown, som pålagde mig at finde uudnyttede resurser og nye handelsmuligheder, foruden en luftvognsrute gennem bjergene.“

Kilraker tømte sit glas. „Fandt du nogen resurser og nye handelsmuligheder?“

Gowel nikkede og trak en stor, læderindbundet bog frem fra sin jakke. Han bladrede i den, og de fik glimt af nydelig håndskrift og skitser. Eventyreren stoppede ved en side for at beskrive de planter og dyr, både husdyr og vilde, han havde opdaget. Han åbnede bogen på et kort hvor han udpegede bostederne for de forskellige folkeslag han og hans rejsefæller havde mødt. Tyen lagde mærke til en linje der snoede sig gennem en bue af bjerge øverst på kortet. Var det den vej eventyrerne havde taget?

Da Gowel var færdig, så Kilraker fra bogen til sin ven og smilede.

„Det er da vel ikke det *eneste* du har med tilbage?“

„Og så de sædvanlige prøver af plante- og dyreliv, mineraler og tekstiler.“

„Ingen skatte at sælge til Akademiet?“

Gowel rystede på hovedet. „Intet der ville have tynget luftvogne.“

Professoren brummede modstræbende enigt. „Guld og sølv er forbandet tungt.“

„Viden har større værdi end guld og sølv,“ sagde Gowel til ham. „Jeg tjener flere penge på mine bøger og foredrag end på skatte for tiden, selvom Akademiet kalder mig en løgner. Eller måske netop derfor!“ Hans blik flyttede sig fra Miko til Neel og derefter til Tyen. „Lad ikke den hæderkronede institution indskrænke jeres sind, drenge. Drag ud, så I selv kan afgøre hvad der er folkløse og hvad der er sandt.“

„Det er alt sammen meget godt for formuende mænd som dig, Gowel,“ sagde Kilraker. „Men vi er mange der ikke kan tillade os at vende tomhændet hjem. Vi er nødt til at retfærdiggøre Akademiets finansiering af vores ekspeditioner ved at bidrage til den hæderkronede institutions viden eller velstand. Helst velstanden.“

„Og vi har ikke lyst til at få os selv smidt ud af Akademiet, ligesom du blev,“ tilføjede Neel og stirrede på den noget ældre mand med et udfordrende blik som kun folk fra hans klasse ville vove at sende. Kilraker smålo.

Gowel stirrede igen på drengen. „I modsætning til hvad sladderaviserne siger, blev jeg ikke smidt ud. Jeg sagde min stilling op.“

Neel rynkede brynene. „Hvorfor i alverden gjorde du det?“

Eventyrerens smil var dystert. „Jeg fandt engang et under, en genstand af ringe pengemæssig værdi, men med stort magisk potentiale der kunne have været til gavn for tusinder, og de låste den inde et sted hvor ingen andre end dem selv kunne se og bruge den.“

Tyens hjerte sprang et slag over. *Er det hvad de vil gøre med Vella?*

Spærre hende inde et sted hvor ingen vil røre hende? Det ville hun hade. Men når Akademiet først forstod hvor nyttig hun kunne være, ville hun uden tvivl blive holdt og læst hele tiden. Af mænd med større viden og intelligens end ham. Hvordan kunne han nægte hende det når hun netop var skabt til det formål?

„Jeg skulle have beholdt den.“ Gowel skar en vred grimasse, og til Tyens overraskelse nikkede Kilraker. „Efter hvad Vals har fortalt mig, ligger den ubrugt og glemt i kælderens. Akademiet er grådigt og selvisk. Viden og verdens vidundere burde være tilgængelige for alle, så enhver kan uddanne sig hvis de ønsker,“ fortsatte Gowel. „Min drøm er at bygge et stort bibliotek i Belton, et sted hvor folk gratis kan komme for at lære om verden og dens vidundere.“

Det var en beundringsværdig drøm, og Tyen mærkede et stik af skyldfølelse over sit ønske om at beholde Vella. Det ville være egoistisk at gøre. Andre burde også have glæde af hende. Men ville nogen overhovedet få det hvis Akademiet behandlede hende på samme måde som den genstand Gowel havde fundet? Og selvom Kilrakers ord om at retfærdiggøre deres ekspeditioner havde mindet ham om den anden grund til at han burde aflevere hende til Akademiet, ville det så ikke være lige så egoistisk når det bare var for at opnå højere karaktere?

Uanset hvad han gjorde, burde han først opdatere de oplysninger hun indeholdt. Og finde ud af om hun virkelig altid sagde sandheden. Det ville øge sandsynligheden for at Akademiet så hende som en værdifuld genstand der var værd at bruge, og det var hvad hun ville ønske, eftersom formålet med hendes eksistens var at samle viden. Det ville også give ham tid til at beslutte hvad han skulle gøre.

Jo længere han beholdt hende, jo værre ville det se ud når han endelig afleverede hende, så han var nødt til at arbejde hurtigt, udnytte hver eneste mulighed for at undervise hende. At fortælle hende at hun tog fejl om noget, var tydeligvis ikke nok til at ændre de oplysninger hun indeholdt. Hun havde modsat sig da han forsøgte at

rette hende hvad angik forholdet mellem kreativitet og magi. Han havde brug for beviser, så hun kunne se at hun tog fejl. Og inden han overlod hende til Akademiet, måtte han være i stand til at demonstrere at hendes viden kunne korrigeres.

Han ville ønske at han kunne starte nu. Han kiggede rundt. Vella ville tiltrække opmærksomhed for tidligt hvis han tog hende frem nu og begyndte at læse her i kroen, men hvis han gik tilbage til hotellet, ville han have nogle få timer inden de andre kom. Miko og Neel ville undre sig meget over at han var parat til at gå glip af Gowels betretninger – for ikke at tale om gratis dusky – men det havde været en lang, spændende dag, og han havde tilbragt en stor del af den med at køre vognen, så de ville tro ham hvis han sagde at han var træt. Han tømte sit glas, stillede det og gæbte.

„I må have mig undskyldt,“ sagde han. „Men jeg vil gå til køjs.“

De andre studerende stirrede overrasket på ham, men Kilraker nikkede forstående. „Det har været en lang dag. Måske skulle I alle ...“

„Jeg har det fint,“ erklærede Neel. „Jeg er ikke spor træt.“ Miko rettede sig op og nikkede enigt. Parret sendte ham skæve blikke.

Tyen tøvede som om han var tæt på at lade sig overtale af deres hån, så rystede han på hovedet. „Jeg får uden tvivl den første styretjans i morgen,“ sagde han stiltfærdigt. Han rejste sig, nikkede høfligt til Gowel og hans kammerater og derefter til Kilraker, så gik han med lange skridt hen efter sin kasket og op ad trinene til hoveddøren.

Han gik ud og over vejen. Akademihotellet var stille, to ældre mænd læste avis i forhallen, og nogle få ansatte puslede rundt. Tyen skyndte sig op ad trappen til sovesalen han delte med de andre studerende. Selvom den var mere simpelt møbleret end Kilrakers suite, var den meget finere end værelset han delte med Miko hjemme på Akademiet.

Han halede sine tasker ned fra den seng han havde gjort krav på da de ankom, og tog støvlerne af. Så satte han sig til rette med ryg-

gen mod hovedgærdet og fiskede Vella op af skjorten. Han slog op på første side og ventede på at bogstaverne skulle tage form.

Godaften, Tyen.

Jeg har nogle få timer inden de andre kommer tilbage. Må jeg stille dig nogle spørgsmål?

Selvfølgelig. At svare på spørgsmål er det jeg blev skabt til.

Hvor skal jeg begynde? Jeg har så mange. Hvor er du fra? Hvad var du før du blev en bog? Hvorfor valgte Roporien dig? Hvordan lavede han dig?

Et spørgsmål ad gangen er bedst. Ethvert nyt spørgsmål annullerer det foregående.

Om forladelse. Så ... Hvor er du fra?

Jeg er født i byen Ambarlin i landet Amma i verdenen Ktaylor.

Verdenen Ktaylor? Siger du at der findes andre verdener?

Ja.

Hvor mange andre verdener er der?

Ingen ved det. Ikke engang den store Roporien vidste det.

Altså mange.

Ja.

Tyen mærkede et gys af spænding. Teorien om at der eksisterede andre verdener blev ofte debatteret på Akademiet. Mange historiske kilder omtalte verdener uden for denne, men ingen havde været i stand til at frembringe et fysisk bevis. Enkelte respekterede akademikere mente at det var sandt. De havde dannet De andre Verdeners Selskab, en gruppe der blev gjort nar af, men ikke så højlydt eller hånligt som andre lige så mærkelige selskaber.

Kan du bevise at der findes andre verdener?

Jeg kan lære dig at rejse mellem dem, hvis du har styrken til det – eller som du kalder det, rækkevidden.

Hans hjerte begyndte at hamre. At tage på opdagelsesrejse i andre verdener ... han ville blive mere berømt end Gowel.

Hvor stor rækkevidde har jeg brug for?

Det afhænger af hvor meget magi denne verden indeholder. Ud fra det jeg har set af den i dit sind, tvivler jeg på at den ville kunne nås af andre end de mest magtfulde troldmænd.

Tyens hjerte sank. Han vidste at hans rækkevidde var god, men der måtte være mange troldmænd med større evne end ham.

Kan du stadig bevise at der findes andre verdener selv hvis jeg ikke har rækkevidde nok til at rejse til dem?

At dømme efter din utilbøjelighed til at tro på mig når jeg siger at kreativitet danner magi, tvivler jeg på det.

Han lo stille.

Fortæl mig om dig selv. Hvordan mødte du Roporien?

Jeg havde ikke været voksen i ret mange år da jeg rejste til Uff, en storslået by der tiltrak mange kunstnere og forfattere fra hele Ktayl. Jeg etablerede mig som troldmands-bogbinder, og mine varer blev snart så efterspurgt at jeg begyndte at blive berømt og velhavende.

Ved at lave bøger?

Ja. Mine bøger var ikke bare smukke, de brugte magi på nye måder til at vise, bevare og skjule deres indhold. Nogle skinne- de, så man kunne læse dem i mørke. Eller de brugte magi til at beskytte sig så de holdt længere. Nogle indeholdt en magisk lås eller brød i flammer hvis de blev ført for langt væk fra deres ejer. Mine kunder var velhavende og indflydelsesrige: troldmænd, succesrige kunstnere, intellektuelle, de rige og magtfulde, og endda kongelige. Det var sådan Roporien hørte om mig. Han så en af mine bøger og blev klar over at jeg vidste noget han ikke gjorde, så han opsøgte mig for at lære mine hemmeligheder at kende.

Og du nægtede at fortælle ham dem?

Selvfølgelig ikke! Jeg vidste hvem Roporien var, det gjorde

alle der færdedes blandt de magtfulde. Kun en tåbe ville nægte ham det han stræbte efter. Eftersom han kunne læse det hele i mine tanker, ville det være formålsløst at forsøge at skjule noget. Min fejl var stolthed. Han opsøgte mig en aften mens jeg drak med mine venner. De var alle en form for kunstnere, og jeg kunne se at de var imponerede og bange. Jeg ville vise mig, bevise at jeg ikke var frygtsom, så jeg inviterede Roporien til mit hjem. Han sagde ja.

Men du var bange? gættede Tyen.

Lidt. Men han var også meget smuk, eller det syntes jeg i hvert fald på det tidspunkt. Senere fandt jeg ud af at han kunne ændre sit udseende for at fremhæve det en kvinde fandt tiltrækkende ved ham. Det hed sig at han altid havde sat pris på kunstnere, af den grund du betragter som overtroisk sludder.

Tyen læste de to sidste afsnit igen.

Siger du ...?

At han blev min elsker? Ja.

Han stirrede på bogen for at minde sig selv om at det var en samling indbundne sider han talte med, ikke en fuldvoksen kvinde af kød og blod. Blev det så på en eller anden måde nemmere at acceptere det hun havde fortalt ham uden at tænke dårligt om hende? Han var ikke sikker. *Hun levede i en anden tid og et andet sted – i en helt anden verden, hvis det passer. Måske var det acceptabel adfærd for en respekteret kvinde på den tid og det sted.*

Det var ikke den skandale det ville være her og i disse tider. Men det var dumt af mig.

Fordi det førte til at han lavede dig til en bog?

Ikke direkte. Men det er farligt at bringe sig i nærvær af en der har levet så længe at andres liv og følelser er ligegyldige.

Han var ... inviterede du en gammel mand ned i din seng?

Ja, men ikke på den måde du forestiller dig. Roporien var

mange, mange århundreder gammel, men som de fleste der ikke ældes, havde han en krop som en mand i sin bedste alder.

Ikke ældes? Men i historien nævnes han kun over en periode på halvtreds år.

Han fandt denne verden i de sidste halvtreds år af sin levetid. Som jeg fortalte dig, er der mange, mange verdener. Selv en mand så gammel som Roporien kunne stadig opdage nye.

Tyen havde lyst til at stille flere spørgsmål om Roporien, men han ville heller ikke bort fra Vellas historie.

Hvad skete der som førte til at han lavede dig til en bog?

Jeg viste ham de bøger jeg havde lavet, deriblandt en ny slags som jeg kort forinden havde haft held til at skabe, en hvor personen der holdt den, kunne skrive på siden blot ved at bruge sine tanker. Og mens jeg skabte den, havde jeg gjort endnu en stor opdagelse, set en måde hvorpå jeg kunne få det skrevne til at være usynligt indtil læseren ønskede at kalde det frem. Han var imponeret. Da jeg stod op om morgenen, fandt jeg ham i færd med at studere bogen nøje. Han løftede mig og lagde mig på bordet, men jeg forstod for sent at hans hensigt ikke var at forføre mig. I stedet begyndte han at lave sin egen bog, med mig som eneste kilde til materialer.

Tyen gyste. Han dræbte dig.

Jeg er ikke død.

Men du går heller ikke rundt og trækker vejret. Du kan da ikke være glad for det der blev gjort mod dig?

Jeg er ikke glad, men heller ikke ulykkelig.

Du var rig og ung, og jeg kan forestille mig at du også var smuk. Han rev det hele bort fra dig. Jeg ville være rasende.

Jeg føler ikke på samme måde som jeg ville gøre hvis jeg havde en hel krop til at udtrykke det med. Jeg ved at det der blev gjort mod mig, var grusomt og uretfærdigt. Jeg er bevidst om

fraværet af en krop, lidt som en person er bevidst om fraværet af en legemsdel der er blevet amputeret. Men uden den kan jeg ikke rase eller sørge.

Kan du mærke smerte?

Nej. Ikke siden omskabelsen begyndte.

Siden den begyndte. *Så det meste af den gjorde ikke ondt?*

Nej. Hans arbejde blev nemmere da han blokerede for smerten.

Hvordan gjorde han ... nej, jeg vil ikke vide det.

Du vil gerne, men du er bange for at jeg vil blive stødt over din væmmelse eller fortvivlet ved mindet. Jeg har intet imod det. Husk at jeg ikke kan have den slags følelser.

Tyen kiggede på bogen der lå åben i hans hænder, og lagde for første gang mærke til skriftens elegance. En tristhed steg op i ham. Hun havde ikke bedt om at blive lavet til en bog. Hvis hun ikke kunne føle, havde hun ikke bare mistet evnen til at føle frygt eller væmmelse, men også kærlighed og håb. Hun havde ganske vist levet i tusind år, men ikke som et helt menneske.

Han hørte en velkendt latter et sted uden for døren og sukkede. Han lukkede bogen og lagde den i skuldertasken.

Akademiet har bare at passe godt på dig, Vella, tænkte han. Du har været for meget igennem til at ende livet bevidstløs og glemt i et hjørne af kælderens mens du langsomt smuldrer bort.